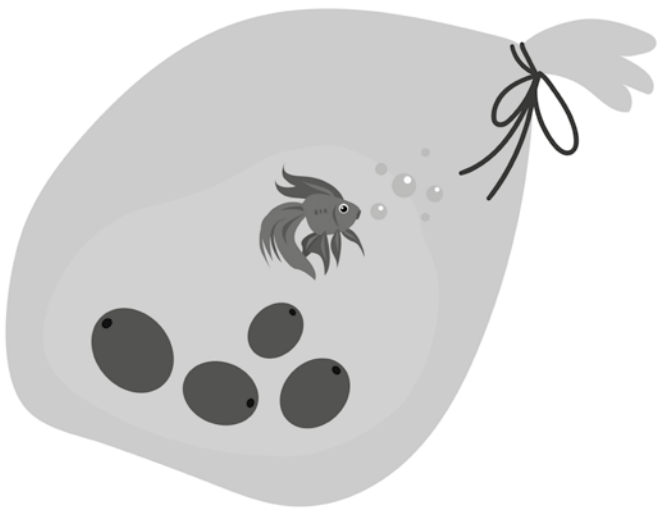

Dijous

Núria Arbonès Domingo

Dijous. Il·lustració de Núria Arbonès Domingo.

És dijous, no hi ha escola, ni casal d'estiu, ni els pares a casa. El Biel i la Núria estan acostumats a passar els matins en una espècie de viatge al passat agafats de la mà de la seva àvia, la Nuri. Els nens baixen les escales des del «segon A» d'aquell pis vell, massa ràpid pel gust de la seva àvia, fins a precipitar-se al privilegiat carrer Major. Tot són perills per a la Nuri, cada corredissa, cada pam d'escala és una potencial ensopegada esgarrifosa que pot derivar en un desastre assegurat per als seus néts. La petita Núria és conscient de la possible taquicàrdia de nervis que deu passar l'àvia. Tot i que no vol perdre pas la cursa amb el seu germà, fa una mica de bondat i baixa amb cautela els dos últims perillosos esglaons de marbre brillant que separen el portal de la vorera estreta i irregular, i que sempre estan exageradament il·luminats, quasi fent-se notablement invisibles per culpa del mateix raig de sol que els apunta i es cola entre les teulades d'uralita de la muralla de cases del davant. Els germans, asseguts a la vorera i

embrutant-se el cul dels pantalons curts, esperen sense alè que l'àvia acabi la seva cursa caminant. Després de ser ben renyats i avisats del risc al qual s'han exposat fent aquella bestiesa, els tres van junts cap al mercat.

Tenen una cita no escrita amb els venedors que cada dijous envaeixen tots els petits racons de la plaça de l'Església del poble deixant claustrofòbics passadissos entre les nombroses paradetes de columnes de ferro i teulades de tela prima que intenten parer el sol de l'agost com a resposta a la ineficàcia de la poca ombra dels arbres vells que abracen la plaça. Els ocells perden el protagonisme que solen tenir els altres matins i queden emmudits per la remor d'ofertes i per la llei del qui crida més fa més negoci. Literalment, no hi ha lloc, ni tampoc per al silenci, i tots els sons el fan fora i es barregen les diferents llengües creant un himne ensordidor dedicat a la multiculturalitat. El recorregut els fa passar per davant de les botiguetes de roba, de calcetes roses a un euro, de sabatilles d'anar per casa de quadres i de vestits frescos que tapen els genolls de la gent gran, fins a arribar a l'objectiu inicial de la Nuri, el menjar. La Núria no pot evitar admirar el sisè sentit de la seva àvia a l'hora de triar el millor meló de la gran caixa reixada de la paradeta de fruita. Remena amb el tacte les pells rugoses de les bèsties engabiades, les agafa una per una i desafiant la gravetat les eleva fent petits saltets que van des de les seves palmes fins a un cel proper de cinc centímetres d'altura. Travessa amb els ulls els melosos cossos i, sota la mirada desafiant del venedor, efectivament, tria el millor dels millors melons. No falta gaire per anar a dinar, en això sempre són puntuals, però la flaire salada del suc de les olives no els deixa tornar a casa sense complir un dels petits plaers del Biel, les olives grosses amb pinyol. L'espectacle, aquest cop, va a càrrec de les venedores que submergeixen els cullerots dins del seu mar particular pescant les olives, i com si aquestes fossin peixos de colors, queden confinades surant en el seu propi suc dins de petites bosses de plàstic. »